

ρετός αὐτός δὲ τὸν ὤθησεν ὅπου εὐρίσκεται σήμερον.

— Ἀλλ' ἐκ πάντων τούτων τί μέλλει νὰ συμβῇ;

— Τὸ ἐξῆς. Ὁ υἱὸς Βερνιὲ θὰ ταφῇ μεθαύριον· θὰ ἐνεργηθῇ σύντομος ἀνάκρισις. Ὁ κόμης M... θὰ καταδιωχθῇ ἴσως διὰ τὸν τύπον. Πάντα τὰ δίκαια εἶνε ὑπὲρ αὐτοῦ. Εἶνε γέρων, ἐγένετο ἀντικείμενον βαναύσων ὕδρων, προσηνέχθη εὐλαβῶς πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του ὁρμήσαντα ἐπὶ τοῦ ξίφους αὐτοῦ. Ἡ ἀθώωσίς του, τέλος, εἶνε βεβαία. Συμφέρον θὰ ᾔητο, ἡ κυρία Βερνιὲ νὰ δώσῃ σύντομον τέλος εἰς τὴν ἀνάκρισιν ταύτην, ἥτις ἤθελε προσηλωθῇ εἰς τὸν ἄλλον. Ἰδοὺ τί τὴν συμβουλεύω. Εἶνε μία τῶν βασιλισσῶν τῶν Παρισίων. Εἰσχωρεῖ πανταχοῦ. Ἄς ὑπάγῃ παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῆς δικαιοσύνης... καὶ ἄς τῷ ἐμπιστευθῇ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Καὶ πάλιν τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν ζητῶ νὰ μάθω ποία εἶνε αὕτη ἡ ἀλήθεια. Ὁ Βαροδᾶς θὰ ἐλευθερωθῇ καὶ ἡ ὑπόθεσις θὰ κοινοποιηθῇ. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν οὔτε θὰ τὴν συλλογίζονται κἂν πλέον. Ἀλλως τε ἡμεῖς, διὰ τοῦ τύπου, γνωρίζομεν ἐν ἀνάγκῃ νὰ κάμνωμεν ἀγαθὰς πράξεις· καὶ ἐπιφορτίζομαι ἐγὼ νὰ ἐξηγήσω τὰ πάντα εἰς τὸ κοινόν, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσω τὴν ὑπόληψιν κανενός.

— Εἴθε ἀγαθός! εἶπεν ὁ κ. Πολλέ.

— Μὴ μοῦ κάμνετε πολλοὺς ἐπαίνους. Ἡ ὑπόθεσις μοῦ ἐκίνησε μεγάλως τὸ ἐνδιαφέρον, ὡς πᾶν παρισινὸν δρᾶμα. Ἄνευ ὅμων ἴσως ἤθελον ἀποπλανηθῇ. Ἐγὼ σὰς ὀφείλω εὐγνωμοσύνην.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἐδημοσιεύετο ἐν τῷ «Ἀγγελιαφόρῳ»:

«Ἰδοὺ γεγονὸς παράδοξον καὶ σχεδὸν μοναδικὸν εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικά. Ὁ κ. Βαροδᾶς εἶχεν, ὡς γνωστὸν, κατηγορήσει ἑαυτὸν διὰ τὸν φόνον τοῦ Χρηματιστοῦ τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Ἀννης. Λοιπόν, ἐκ τῆς λεπτομεροῦς ἐρεύνης, εἰς ἣν εἶχεν ἀφοσιωθῇ ὁ ἀνακριτής, προέκυπτεν ἡ ἀναμφισβήτητος ἀπόδειξις τῆς ἁλοθι παρουσίας τοῦ Βαροδᾶ, κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ ἐγκλήματος, χωρὶς ἄλλως νὰ κάμνωμεν λόγον περὶ τοῦ ἀκεραίου χαρακτήρος τοῦ τιμίου αὐτοῦ ἐργάτου, ὅστις οὐδέποτε, εἴτε ἐκ τοῦ πλησίον, εἴτε ἐκ τοῦ μακρόθεν, ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοιούτων ἐλδους ἀνθρώπων.

«Ἱατροὶ φρενολόγοι διωρίσθησαν, ἵνα ἐξετάσωσι τὴν διανοητικὴν κατάστασιν τοῦ ψευδοενόχου· καὶ παρευθὺς ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ κ. Βαροδᾶς, ἕνεκα ὑπερβολικῶν ἐργασιῶν, διετέλει προσβεβλημένος ὑπ' ἐγκεφαλικῆς κρίσεως, ἀπαιτούσης τὴν προσωρινὴν αὐτοῦ εἰσαγωγὴν εἰς τι φρενοκομεῖον. Εἶνε βέβαιον ἄλλως τε ὅτι ἡ ὅλως παροδικὴ αὕτη κατάστασις ταχέως θὰ βελτιωθῇ, καὶ ἐντὸς μηνός ὁ σοφὸς καθηγητὴς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς μελέτας του.

«Ἀλλως τε δ' ἔχει ἤδη συνειδησιν τῆς καταστάσεώς του καὶ ἐδήλωσε τὴν ἐκπληξιν αὐτοῦ ἐπὶ ἐγκαθερίξει, ἥτις μένει

δι' αὐτὸν ἀνεξήγητος. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν αὐτουργὸν τοῦ ἐγκλήματος, ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο κατὰδικός τις ἐπὶ ἐτέρῳ κακούργηματι, ὅστις δραστηρίως καταζητεῖται».

Τῇ δ' ἐπαύριον νέα σημείωσις διαφόρου φύσεως:

«Συνεπεία τοῦ τρομεροῦ συμβάντος τοῦ προξενήσαντος τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της, ἡ κυρία Βερνιὲ κατέλιπε τὸ μέγαρον, ὅπερ κατῴκει μετὰ τοῦ συζύγου της, ὅπως ἐγκλεισθῇ ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους».

Ὁ Βαροδᾶς, ὁ κατὰ δέκα ἔτη γενηρακῶς, πορεύεται κατὰ πᾶσαν πέμπτην καὶ διέρχεται τὴν ἐσπέραν παρὰ τῷ παλαιῷ φίλῳ αὐτοῦ Πολλέ. Ἀλλὰ τὸ βιβλίον τοῦ ζατρικίου ἐκλείσθη καὶ συνδιαλέγονται ἤδη περὶ τῶν νεκρῶν.

ΠΑΝ. Δ. ΤΣΙΤΣΕΚΛΗΣ
ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

Αἱ τρεῖς φίλοι

Διήγημα
LÉON GOZLAN

ΠΥΡΕΤΟΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ μετάφρασιν
Κλεοπάτρας Νικολαίδου.

Νομίζω ὅτι ὑποφέρω ἀπὸ νόσον θανάσιμον καὶ ὅτι ἡ σύζυγός μου τὸ γνωρίζει· ἂν τοῦτο εἶνε ἀληθές, πῶς κατορθοῖ νὰ κρύπτῃ τόσον καλῶς τὴν θλίψιν της;...

Ναί, εἶμαι πολὺ ἀσθενής καὶ ἀπορῶ πῶς δύναται νὰ ἐξαπατᾷ ἐαυτήν. Ἐνίοτε σκέπτομαι ἂν θὰ ἐθλίβετο διὰ τὸν θάνατόν μου... δὲν εἶνε πρώτη φορά, καθ' ἣν ἀμφισβάλω περὶ τούτου. Ἀπὸ τίνος παρατηρῶ ὅτι ἤρχισα ἀκουσίως μου νὰ μελετῶ τὰς κινήσεις της, τοὺς λόγους της καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν σιγὴν της...

Κατόπιν, εὐρίσκω ἑμαυτὸν ἀνάξιον τοιούτων σκέψεων. Πῶς! διότι ἡ ζωὴ μ' ἐγκαταλείπει καὶ ἐκείνη ἐξ εὐσπλαγχνίας μοι κρύπτει τὰ δάκρυά της, ἐγὼ τὴν κατηγορῶ καὶ τὴν παραγνωρίζω!... Τοῦτο εἶνε ἀνάνδρον... Συγχώρησόν μοι, ἀγαπητῇ μου Ἐρριέττα. Ἀλλὰ ἡ μορφή τοῦ Γεωργίου ἐμφανίζεται πάντοτε πρὸ ἐμοῦ.

Ὁ Γεώργιος, ὁ παιδικὸς της φίλος, ἐν ᾧ τοσαύτην ἔχει ἐμπιστοσύνην. Σκέπτομαι ὅτι οὗτος βεβαίως θὰ τὴν ἐπαρηγόρει· τρόμος καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν μου, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐξουσιάσω τὸ πνευμά μου.

Ἰσως θὰ ᾔητο καλὸν νὰ γράφω καθ' ἐκάστην ἐσπέραν πᾶσας τὰς κατὰ τὴν ἡμέραν παρατηρήσεις μου· καθ' ἣν στιγμήν χαράττω αὐτάς, τὸ πάθος τὰς καθιστᾷ ἀφυσικούς καὶ ὑπερβολικάς· ἐν ἡρεμωτέρᾳ καταστάσει εὐρισκόμενος, θὰ δύναμαι ἴσως νὰ ἐπανορθῶ αὐτάς καὶ ν' ἀπο-

φεύγω οὕτω τὰς μισητάς ὑπονοίας μου.

Χθὲς ὑπέφερον πλέον ἢ ἄλλοτε· ἡ Ἐρριέττα καθημένη πλησίον μου ἐρρέμβαζε· τὸ βλέμμα της ἦτο ἀφηρημένον καὶ ἐφαίνετο σκεπτομένη τὸ μέλλον.

Ἀφῆνης ἐστράφη πρὸς ἐμέ· ἐπεθύμει ἄρα γε νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἀπασχολούντος αὐτὴν ζητήματος ἦτο πιθανή; Συνήντησε τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἠρυθρίασε. Τί ἐζήτη νὰ μάθῃ; ἂν ἤμην καλλίτερον ἢ χειρότερον;

Ἐν τούτοις μὲ περιποιεῖται μετ' ἀξιολατρεύτου ἀγαθότητος· ἀλλὰ δὲν ἐβαρύνθη ἐπὶ τέλους τὸν ἀνθρωπὸν αὐτόν, ὃν ὁ πυρετός καταβάλλει ἀπὸ τοσούτων ἡδὴ μηνῶν;

Ἐν τούτοις νομίζω ὅτι μὲ ἡγάπα· ἡ εἰλικρινὴς καρδιά διδὲν εὐκόλως πίστιν εἰς τοὺς ἄλλους! Ἰδοὺ ἀπεφάσισα, δὲν θὰ δώσω οὐδεμίαν περὶ τῶν φόβων μου ὑπόνοιαν· θὰ γράφω κρυφίως πᾶσας τὰς σκέψεις μου.

16 Ἰανουαρίου.

Σήμερον τὴν πρωΐαν ἠκολούθησε τὸν ἱατρὸν μέχρι τῆς θύρας καὶ ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ· ὅταν ἐπέστρεψεν, ἐφαίνετο ἥσυχος ἂν καὶ ἡσθανόμην ἑμαυτὸν ὑπὲρ ποτε πάσχοντα.

Ὁ Γεώργιος εἶχεν ἔλθει τὴν προτεραίαν· ἔμεινεν ὀλίγον παρὰ τὸ παράθυρον καὶ τῇ εἶπε λέξεις τινάς, ἃς δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντιληφθῶ· κατόπιν ἐξῆλθεν, ἀλλὰ πρὶν ἀπομακρυνθῇ τὴν εἶδον κάμνουσαν πρὸς αὐτὸν σημείον διὰ τῆς χειρός. Ἐν τούτοις, πάντα ὅσα γράφω δὲν δεικνύουσιν ἄλλο τι ἢ τὴν μεγάλην τῶν οἰκειότητα.

22 Ἰανουαρίου.

Ὑπάρχουν στιγμαί, καθ' ἃς βλέπων αὐτὴν τόσον νέαν, ὥραίαν καὶ ζωηράν, εὐχομαι ἵνα τὸ μέλλον της εἶνε μακρὸν καὶ εὐτυχές, ἔστω καὶ ἂν πρέπη νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου δι' αὐτήν· ἀλλ' ἐνίοτε μὲ καταλαμβάνει ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἀναρπάσω μετ' ἐμοῦ· ἀδυνατῶ νὰ ὑποφέρω τὴν σκέψιν ὅτι ἄλλος θὰ σπογγίσῃ τὰ δάκρυά της καὶ θὰ ἐπαναφέρῃ τὸ μεῖδιμα εἰς τὰ χεῖλη της.

30 Ἰανουαρίου.

Διατί μοι εἶπε σήμερον ὅτι δὲν ἐπεθύμει ν' ἀποκτήσῃ τέκνα, ἐνῷ ἄλλοτε τοσοῦτον εἶχεν ἐπιθυμήσει τοιαῦτα; Φοβεῖται ἄρα γε μήπως κληρονομήσωσι τὴν ὑγείαν τοῦ πατρός των, ἡ μήπως θέλει νὰ ἐξαλειφθῇ πᾶν ἔχνος τοῦ συζύγου, ὃν ὀφείλει νὰ λησμονήσῃ;

1 Φεβρουαρίου.

Μὲ εὐρίσκει ἀγαθὸν καὶ ἀξιαγάπητον. Ἡμὴν ἄλλοτε τοιοῦτος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον. Μεθ' ὁποίας στοργῆς μὲ ἐδοήθησε